

det er nogenlunde irrelevant med Hensyn til Kernepunktet i Sagen. Naar man vil behandle en Sag af det Omfang og den Betydning i et Udvalg, forekommer det mig, at Udvalget har en Forpligtelse til at gøre andet end det rent negative, og det er det, Finansudvalget ikke har holdt sig efterretteligt i dette Tilfælde. Den ærede Ordfører var stærkt begejstret for den Hurtighed, hvormed Folketinget har fremmet Skattelovene i Modsætning til den Langsomhed, hvormed Landstinget fra den første Tid indtil nu — ogsaa i Aar — havde arbejdet. Jeg staar ikke her for at defendere Landstinget, det ved den ærede Ordfører meget godt, det vedkommer ikke mig; men jeg vil dog gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at naar Landstinget de første to Aar, vi havde Skattelovene til Forhandling, arbejdede langsomt, endog meget langsommere, end jeg ønskede, var en væsentlig Grund dertil — og det maa den ærede Ordfører ikke glemme — at det kun var en Brøkdelen om end en større Brøkdelen af Skattelovene, Folketinget sendte op til Landstinget, medens det beholdt den ene Brøkdelen liggende her i Folketinget. Hvad Folketingets fænomenale Hurtighed ved Skattelovenes Behandling angaar, maa jeg sige, at det jo er rigtigt, at man fik dem hurtigt færdige, første Gang de forelaa her. Men det var ikke saa underligt, for det var ret vanskeligt at finde nogen Forskel mellem Regeringens Forslag og det, der sendtes op til Landstinget. De Forandringer, der foretoges, vare i alt Fald saa lige ud ad Landevejen, at der ikke var nogen synderlig Grund til at anvende lang Tid paa dem. Princippet, der laa til Grund, blev jo ganske uberørt. Og hvad angaar den Hurtighed, hvormed Folketinget i Efteraaret gjorde Skattelovene færdige, turde jeg gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at Folketinget jo har arbejdet derpaa hele Sommeren ved Hjælp af Skattekommissionen, sit eget Udvalg. Det bør den ærede Ordfører virkelig være saa god at regne med, naar han vil gøre Regnestykket op mellem den Tid i indeværende Samling, der har været brugt af Folketinget og Landstinget. Dertil kommer, hvad den ærede Ordfører jo meget vel ved Besked om, at det, som Landstinget har fremsat, er Skattelove med et nyt Princip, noget ganske andet end det, som Folketinget fik leveret fuldt færdigt fra Skattekommissionen, og som Skattekommissionen med enkelte Smaaforandringer ligeledes havde faaet leveret fuldt færdigt i det Reedtz-Thottske Forslag i sin Tid.

Det er ingenlunde noget Herkulesarbejde, Skattekommissionen i hele den dejlige Sommer har udført, det er kun en ubetydelig Revision, en Omskrivning af nogle Brøker og saa naturligvis Indsamling af et stort statistisk Materiale. Det har Kommissionen maaske nedlagt noget Arbejde i at redigere, for jeg antager ikke, at det er Kommissionen, der i egentlig Forstand har bearbejdet dette statistiske Materiale. Jeg fastholder fremdeles — og jeg tror ikke, det skal lykkes den ærede Ordfører selv med nok saa mange Overdrivelser at afkræfte mine Udtalelser her — at det Forslag, der foreligger fra Landstingets Side, er baade storstilet og retliniet i sine store Hovedtræk. Jeg tror ikke, det er til nogen Nytte at forsøge paa at omstøde dette Faktum ved at paavise Smaalapperier, som det vil være Lovgivningsmagtens, Rigsdagens Sag at rette, og som man forhaabentlig maa opnaa at komme til Enighed om.

Den ærede Ordfører kom ind paa en Betragtning over, om det var mig eller den ærede Ordfører, der havde haft et bistert Aasyn ved den nu fremlagte Betænkning fra Finansudvalget. Jeg sagde det dog ikke saaledes. Jeg sagde, at man ser den ærede Ordførers bister Ansigt figurligt talt paa de første 19 Sider af Betænkningen, men saa pludselig, naar man blader om paa den 20de Side, ser man ham med det mest smilende Ansigt, og han lover at ville gøre alt mellem Himmel og Jord for at komme godt ud af det med Landstinget — det priser jeg ham for Resten for. Det bister Ansigt maa han beholde, jeg har ingen Brug for det. Den Slags Redegørelser, som han har præsteret i den Betænkning, er noget for let købt, til at man skulde se sig bister derpaa, den slaar sig selv af Marken paa Grund af ganske andre Ting. Man behøver ikke at være bister eller vred for at se sligt, man maa snarere være forundret over, at det har været anset for nødvendigt at komme frem med den Slags Opregørelser, der ikke have mere af Paalidelighedens Præg over sig end disse.

Den ærede Ordfører endte saa sin lange Udtalelse over for mig med at minde om, at jeg var i Grunden ganske let at komme ud af det med, fordi jeg havde udtalt, at naar det kom til Stykket, vilde jeg stemme for Skattelovene, hvordan de end bleve. Nej, det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt den første Gang i Efteraaret, da jeg havde Ordet om disse Love — og det staar jeg ved — at jeg ansaa det for